

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Františkem Pacovským, advokátem se sídlem v Blatné, Rakovnická 1128, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2006, č. j. 10 Ca 46/2006 - 57,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba domáhající se zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. KUJC-S 422/2005/ODSH/as ze dne 1. 2. 2006, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blatná č. j. PD 148/05 – č. j. Spr.-7274/2837/05/KKL ze dne 13. 10. 2005 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2

a přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávané období (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že porušil ustanovení § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávané období (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), neboť dne 24. 8. 2005 ve 22 hod v B., ve směru z ulice P. do ulice V. řídil osobní automobil WV Golf, registrační značky ... a při silniční kontrole se podrobil orientační dechové zkoušce na zjištění alkoholu v dechu, která byla pozitivní a přes poučení dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích a § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Za toto jednání byla stěžovateli podle § 30 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 11 000 Kč a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Dne 9. 3. 2006 došla Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žaloba, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění krajský soud mimo jiné uvedl, že žalobce byl v souladu se zákonem o přestupcích uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o přestupcích a rovněž tak i přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, neboť jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmenem a) až e) uvedeného zákona porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích v případě, že jako řidič motorového vozidla odmítl po pozitivní dechové zkoušce podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem poté, co byl policisty řádně vyzván k uvedenému lékařskému vyšetření, což vyplývá jednak z úředního záznamu pořízeného policisty, dále rovněž i z „poučení“, které vlastnoručně podepsal. Žalobce měl povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření a nikoliv účelově toto ošetření odmítnout. Příslušníci policie poté, co žalobce byl seznámen s poučením a podepsal jej, neměli již důvod žalobce k lékařskému vyšetření dopravit. Soud má tedy za prokázané, že žalobce se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem a nebylo tedy zapotřebí prokazovat, zda byl žalobce policisty vyzván k odběru krve nebo moči.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností výslovně z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť v řízení před správními orgány obou stupňů došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, a to takovým způsobem, že došlo k ovlivnění zákonnosti napadených rozhodnutí. Pro tyto důvodně vytýkané vady měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu druhého stupně zrušit, což neučinil, přičemž se krajský soud ani nezabýval žalobními námitkami, případně se jimi nezabýval dostatečně.

Prvotně stěžovatel namítá, že se soud žalobními výhradami žalobce uplatněnými až v doplnění žaloby ze dne 26. 4. 2006 nezabýval. Ustanovení § 71 s. ř. s. stanoví, jaké náležitosti musí žaloba obsahovat, a tudíž žalobce nijak neomezuje ani nedeterminuje v otázce samotného obsahu žalobních námitek. Neměl by opomíjet doplnění žaloby zvláště jestliže

s. ř. s. ani jiná právní norma následné doplnění žaloby výslovně nezakazuje. Jednalo se o reakci na vyjádření žalovaného. Je v rozporu s právem na soudní přezkum rozhodnutí jestliže nemůže reagovat na vyjádření žalovaného. Jestliže krajský soud nemohl vzít v úvahu námitky týkající se stanoviska žalovaného, neměl využít možnosti dle § 51 s. ř. s. a ve věci rozhodovat bez nařízení jednání, nýbrž provést nalézací a důkazní řízení.

Stěžovatel prohlášení krajského soudu „k obsahu odůvodnění lze konstatovat, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou dostatečnou odpovědí na námitky žalobce“ považuje za důvod tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu, jehož povinností je žalobními námitkami se nejenom zabývat, nýbrž k nim i zaujmout vlastní právní názor.

U posouzení merita věci vzniká otázka, zda v průběhu řízení o přestupku, či při projednávání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, bylo prokázáno, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, neboť z provedeného správního řízení nelze vyvrátit žalobní námitku, že byl vyzván pouze k odběru krve. Lékařské vyšetření jako takové, či odběr moči, nikdy nemohl odmítnout, neboť o těchto možnostech s ním ani nebylo jednáno.

Bylo porušeno právo na obhajobu tak podstatným způsobem, že to vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Došlo k porušení práva klást svědkům otázky, i k porušení povinností správních orgánů spočívající v předpokladu rozhodování na základě objektivně a spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgány neobjasnily povinné znaky přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť nedošlo k prokázání jakým zaviněným jednáním mohl porušit, nebo ohrozit zájem společnosti, odmítl-li možné ohrožení svého zdraví, či života.

Správní orgány i krajský soud vycházely při svém rozhodování z názoru, že výzva policistů je pouze formální záležitostí, a že znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích naplnil neakceptováním obsahu „Poučení“, zcela však opomenuly prokázat, zda vůči němu byla ze strany policistů použita výzva, a pokud ano, tak jaká. Přesto byl uznán vinným i ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tzn., že považovaly za prokázané, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) porušil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Po celou dobu řízení o přestupku ani při následném soudním přezkumu rozhodnutí nebylo prokázáno ani prokazováno, jaká výzva byla policisty vůči jeho osobě použita (strana 9 napadeného rozsudku – ... „nebylo tedy zapotřebí prokazovat, zda byl žalobce vyzván k odběru krve nebo moči“) nelze ani považovat za prokázané, že nevyhověl jakékoliv výzvě policistů, a tudíž svým jednáním nemohl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy nelze oprávněně konstatovat, že mohl porušit obsah § 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnit tedy znak skutkové podstaty § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, jestliže žádným způsobem neporušil zákon o provozu na pozemních komunikacích. Přes žalobní námitky se však krajský soud této otázce nijak nevěnoval. Při správném uvažování o uložení výše a druhu sankce je rovněž podstatné, zda je postihován za jedno či více protiprávních jednání.

Napadený rozsudek navrhuje stěžovatel zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 10. 2006 uvádí, že kasační stížnost je nedůvodná.

V Poučení, které stěžovatel na místě kontroly podepsal je přesně uvedeno, jaké má povinnosti, jaké jsou mu dány možnosti a také jaké mu hrozí následky v případě nesplnění svých povinností. V Protokolu o ústním projednání sepsaném dne 29. 9. 2005 je uvedeno, že stěžovatel nepopírá, že „v odpoledních hodinách vypil nějaké pivo, ale poslední kolem 17. hodiny. Nepředpokládal, že ještě ve 22.00 hod. by mohl mít nějaký alkohol v krvi“. Tím, že odmítl výzvu policisty podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči, sám znemožnil přesné zjištění množství alkoholu v krvi a připravil se tak o možnost prokázat případně svou nevinu.

Je prokázáno, že stěžovatel před řízením motorového vozidla požil alkoholický nápoj a byl při silniční kontrole policisty vyzván k dechové zkoušce, jejíž výsledek byl pozitivní. Současně bylo prokázáno, že byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a byl prokazatelně poučen o tom, že k lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. Kromě tohoto poučení měl alternativu odběru krve či moči ze zákona znát. Každý řidič ví resp. má vědět a vyplývá to i z dikce ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, že vyšetření s odběrem krve nebo moči provádí lékař, nebo příslušný zdravotnický pracovník, jemu mohl své obavy z odběru krve sdělit a odběr krve odmítnout.

Hmotně právní kvalifikace jednání žalobce byla stanovena správně. K naplnění skutkové podstaty přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniami podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) č. 2 zákona o přestupcích, dochází tím, že osoba vykonávající činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Ve vztahu ke skutkové podstatě tohoto přestupku tedy není nutné prokazovat, zda byla osoba vyzvána k odběru jenom krve, nebo i moči. Podstatnou je ta skutečnost, že žalobce byl po předchozí dechové zkoušce vyzván k lékařskému vyšetření a že tuto výzvu odmítl.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje stížnostní důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., podle obsahu však uplatňuje i kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým

způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti stěžovatel u posouzení merita věci uvádí, že vzniká otázka, zda v průběhu řízení o přestupku, či při projednávání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, bylo prokázáno, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, neboť z provedeného správního řízení nelze vyvrátit jeho žalobní námitku, že byl vyzván pouze k odběru krve. Lékařské vyšetření jako takové, či odběr moči, nikdy nemohl odmítnout, neboť o těchto možnostech s ním ani nebylo jednáno.

Touto námitkou stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to otázky zda jeho jednání naplnilo skutkovou podstatu předmětných přestupků.

Dle ustanovení § 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.

Dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) poruší zvláštní zákon.

K naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích došlo jednáním stěžovatele tím, že se při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť se nepodrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem po té co se na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce s pozitivním zjištěním.

Pro posouzení naplnění skutkové podstaty je zde rozhodné, zda se stěžovatel podrobil či nepodrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. V projednávané věci se stěžovatel nepodrobil ani lékařskému vyšetření odběrem krve, ani lékařskému vyšetření odběrem moči.

O své povinnosti a následcích nesplnění povinnosti podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, byl stěžovatel poučen a vlastnoručně toto poučení podepsal.

Policie ČR v souladu se zněním ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích vyzvala stěžovatele k provedení dechové zkoušky a provedla další výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření odběrem krve. Stěžovatel byl povinen uposlechnout výzvy zakročujícího policisty, jak stanoví i § 9 odst. 3 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném pro projednávané období. V Poučení, které stěžovatel podepsal, je uvedeno, že je povinen podrobit se (v případě pozitivní dechové zkoušky na alkohol) lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem i to, že je-li pro vyšetření třeba odebrat krev, je povinen strpět, aby mu lékař nebo odborný zdravotnický pracovník odebral krev, pokud to není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Posoudit, zda odběr krve je u stěžovatele spojen s nebezpečím pro jeho zdraví, mohl lékař na základě odborného lékařského vzdělání, nikoli policista provádějící silniční kontrolu, jak již dovodily správní orgány i krajský soud. Svůj subjektivní názor ohledně nebezpečí odběru krve pro zdraví či život měl tedy stěžovatel sdělit lékaři či odbornému zdravotnickému pracovníkovi.

Dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne

1. podrobit dechové zkoušce,
2. podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní, nebo
3. podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, ač má povinnost takové zkoušce nebo vyšetření se podrobit a není to spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

K naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 došlo jednáním stěžovatele kdy se odmítl podrobit lékařskému vyšetření.

Ze správního spisu je patrné, že k odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření došlo (protokol o ústním projednání přestupku ze dne 20. 9. 2005, úřední záznamy policistů k provedené silniční kontrole ze dne 24. 8. 2005, oznámení o přestupku ze dne 26. 8. 2005).

Stěžovatel v kasační stížnosti také uvádí, že správní orgány i krajský soud vycházely při svém rozhodování z názoru, že výzva policistů je pouze formální záležitostí, a že znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích byly naplněny neakceptováním obsahu „Poučení“. Správní orgány i krajský soud opomenuly prokázat, zda byla ze strany policistů použita výzva, a pokud ano, tak jaká. Přesto byl uznán vinným i ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tzn. že je považováno za prokázané, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) porušil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Po celou dobu řízení o přestupku ani při následném soudním přezkumu rozhodnutí nebylo prokázáno ani prokazováno, jaká výzva byla policisty vůči jeho osobě použita (strana 9 napadeného rozsudku – ... „nebylo tedy zapotřebí prokazovat, zda byl žalobce vyzván k odběru krve nebo moči.“) nelze ani považovat za prokázané, že nevyhověl jakékoliv výzvě policistů a tudíž svým jednáním nemohl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy nelze oprávněně konstatovat, že mohl porušit obsah § 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnit tedy znaky skutkové podstaty § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, jestliže žádným způsobem neporušil zákon o provozu na pozemních komunikacích.

Správní orgány neobjasnily povinné znaky přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť nedošlo k prokázání jakým zaviněným jednáním mohl porušit, nebo ohrozit zájem společnosti, odmítl-li jsem možné ohrožení svého zdraví, či života.

S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud vypořádal již výše.

Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích stanoví řidiči kromě povinností uvedených v § 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích dále povinnost podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem. Stěžovatel se nepodrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, přičemž Nejvyšší správní soud je stejného názoru jako správní orgány a krajský soud, že nebylo zapotřebí prokazovat, zda byl stěžovatel vyzván k odběru krve nebo moči, protože bylo prokázáno, že byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření, když se způsobem vyšetření byl již seznámen v Poučení.

K stěžovatelem tvrzenému možnému ohrožení zdraví nebo života v souvislosti s naplněním povinných znaků přestupku je třeba konstatovat, že za důvodné odmítnutí lékařského vyšetření odběrem krve nelze považovat odmítnutí dostavit se k lékařskému vyšetření na základě subjektivního názoru, že odběr krve je spojen s nebezpečím pro jeho zdraví.

Vzhledem k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že byla naplněna jak skutková podstata přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2, tak skutková podstata přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a nebyla tedy shledána nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodem kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a tedy tvrzenou vadou řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu tak podstatným způsobem, že to vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Došlo k porušení práva klást svědkům otázky i k porušení povinností správních orgánů spočívající v předpokladu rozhodování na základě objektivně a spolehlivě zjištěného stavu věci.

K porušení práva klást svědkům otázky v projednávané správní věci mohlo dojít pouze tehdy, pokud by byl ve správním řízení svědek vyslýchán. V řízení před správními orgány však žádný svědek nevypovídal. Rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, výslech zasahujících policistů ohledně výzvy k lékařskému vyšetření krve nebo moči by byl nadbytečný.

Nejvyšší správní soud v této věci tedy neshledal tvrzené vady správního řízení, které by ovlivnily správnost nebo zákonnost správního rozhodnutí a dále konstatuje, že skutková

podstata, z níž správní orgán vycházel není v rozporu se spisy, skutková zjištění žalovaného mají oporu v podkladech rozhodnutí a podklady byly pro rozhodnutí dostatečné.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzených kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že se krajský soud žalobními výhradami uplatněnými až v doplnění žaloby ze dne 26. 4. 2006 nezabýval. Ustanovení § 71 s. ř. s. stanoví, jaké náležitosti musí žaloba obsahovat, a tudíž žalobce nijak neomezuje ani nedeterminuje v otázce samotného obsahu žalobních námitek. Neměl by opomíjet doplnění žaloby zvláště jestliže s. ř. s. ani jiná právní norma následné doplnění žaloby výslovně nezakazuje. Jednalo se o reakci na vyjádření žalovaného. Je v rozporu s právem na soudní přezkum rozhodnutí jestliže nemůže reagovat na vyjádření žalovaného. Jestliže krajský soud nemohl vzít v úvahu námitky týkající se stanoviska žalovaného, neměl využít možnosti dle § 51 s. ř. s. a ve věci rozhodovat bez nařízení jednání, nýbrž provést nalézací a důkazní řízení.

Stěžovatel zde podle obsahu uplatňuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V rozsudku krajského soudu je uvedeno, že se tento soud nemohl zabývat žalobními výhradami uplatněnými stěžovatelem v doplnění žaloby ze dne 26. 4. 2006 z důvodů v rozsudku uvedených. Citovaným podáním stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. V něm rozvíjel své námitky proti závěrům správních orgánů, zejména, že policisté jeho opakovaně zdůvodňované odmítnutí odběru krve nesprávně posoudili jako odmítnutí lékařského vyšetření.

Dále polemizoval s tím, zda byl policisty vůbec vyzván k lékařskému vyšetření a vytýkal správním orgánům, že nepřihlížely k jím předloženým důkazům (vyjádření MUDr. D.) a také, že při ukládání trestu nemohl naplnit dikci § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.

Přes výše uvedené konstatování se však krajský soud ve svém rozsudku velmi podrobně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, tedy i s těmi uvedenými v podání ze dne 26. 4. 2006. Toto podání totiž nelze považovat za podání rozšiřující o další žalobní body, ale podání rozvíjející již uplatněné žalobní body. V tomto ne zcela přesné odůvodnění rozsudku krajského soudu však nemohlo způsobit jeho nezákonnost.

K projednání věci nebylo třeba nařizovat jednání, neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku stěžovatele důvodnou.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval vyjádřením stěžovatele, že prohlášení krajského soudu „*k obsahu odůvodnění lze konstatovat, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou dostatečnou odpovědí na námitky žalobce*“, považuje za důvod tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu, jehož povinností je žalobními námitkami se nejenom zabývat, nýbrž k nim i zaujmout vlastní právní názor.

Stěžovatel zde uplatňuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozsudku s ohledem na výše stěžovatelem citovanou větu z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí za nesrozumitelné např. v těch případech, kdy z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně bylo rozhodnuto, výrok je vnitřně rozporný, či nelze rozeznat kdo jsou účastníky řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, atd.

Znění celého odstavce odůvodnění rozsudku krajského soudu je následující:
„Žalobce především obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, v průběhu správního řízení nebyly vzaty v úvahu jím uváděné námitky, aniž uvádí konkrétně jaké námitky nebyly vzaty v úvahu a pokud ano, nevypořádal se s nimi správní orgán dostatečným způsobem. Žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami, aniž je přesně konkretizuje. K obsahu odůvodnění lze konstatovat, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou dostatečnou odpovědí na námitky žalobce. Uvedená výhrada žalobce je zcela neopodstatněná, neboť v ostatních pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou řádně uvedeny všechny zjištěné skutečnosti, o které žalovaný svůj výrok opírá, správní orgán se vypořádal řádně s provedenými důkazy, hodnocení důkazů bylo rovněž provedeno a rovněž bylo odůvodněno použití konkrétní právní normy, podle které bylo rozhodováno.“

Z odůvodnění rozsudku je patrný názor krajského soudu a odůvodnění rozhodnutí obsahuje důvody relevantní pro výrok. Námitka stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost nebyla shledána důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu